

lingerne om de nye overenskomster, at der var fremsat et mæglingsforslag, så burde den socialdemokratiske regering have haft så stor myndighed i forholdet til fagorganisationerne, at den kunne have bevæget disse til at følge forligsmandens henstilling om udsættelse af strejkerne. Når dette ikke havde været tilfældet, men lovgivningsmagten i stedet måtte tage sig af sagen, burde det fremsatte lovforslag have taget et langt videre sigte og omfattet samtlige strejker.

Jørgen Jørgensen (Lejre) (RV) udtalte, at det var beklageligt, at de to store organisationer på arbejdsmarkedet ikke havde kunnet blive enige i første omgang, men når de nu efter statsministerens opfordring havde kunnet mødes igen om forhandlinger og begge anbefale et fremsat mæglingsforslag, var der ikke længere nogen baggrund for at opretholde strejkerne. Han udtalte videre: „Jeg må erkende, at det er vanskeligt for mig at finde nogen som helst fornuft i en fortsættelse af strejkerne under de omstændigheder, der nu foreligger. I det hele taget står det vist efterhånden klart for alle udenfor de snævraste organisationslederes kredse, at strejker og lockouter er forældede metoder at anvende i vort moderne samfund. På et tidspunkt, da samfundet har brug for hver enkelt borgers indsats for at udnytte alle foreliggende produktionsmuligheder for at øge eksporten og skaffe større indtægter til landet, er det aldeles uforvarsligt gennem strejker eller lockouter at standse erhvervslivet og lamme produktionen. Den form for lønafgørelser, hvor slige metoder bringes i anvendelse, hører en anden tid til og er ikke forsvarlig i et veludbygget demokratisk samfund som det, vi lever i.“ Efter at have anbefalet forslaget til vedtagelse udtalte han med særligt henblik på typografernes og sømændenes strejker følgende: „Jeg mener endvidere, at vi derudover i udvalget meget nøje må drøfte, om ikke også andre områder på arbejdsmarkedet, som rammes af arbejdsstandsningen, kan siges at være af så livsvigtig samfundsmæssig interesse, at det er nødvendigt, at disse bør tages med i denne lovgivning.“

Aksel Larsen (DK) udtalte med hensyn til berettigelsen af den fortsatte strejke: „Man må nu affinde sig med, at det — heldigvis da — i de fleste fagforbund er sådan, at er man kommet ud i en konflikt, har medlemmerne en meget stor afgørelsesret med hensyn til, om konflikten skal afsluttes, og på hvilke vilkår. Det er ganske givet, at hvis man havde suspenderet de igangværende strejker og derpå lavet afstemning, havde man på forhånd opgivet enhver kamp for et bedre resultat, opgivet ethvert håb om at nå et bedre resultat, og så kunne det i den henseende være temmelig ligegyldigt, hvordan afstemningen faldt ud.“ Endvidere gjorde han gældende, at det ikke var de strejkende, men de store olieselskaber, der var skyld i, at sygehuse og andre institutioner manglede olie, fordi disse selskaber havde nægtet at udlevere, til trods for at der var givet dispensation på disse områder fra Dansk Arbejdsmands Forbund. Han betegnede oliefirmaernes holdning som en camoufleret lockout, der ikke var